RETSMØDERAPPORT
i sag 69/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. I beslutning nr. 3715/83/EKSF af 23. december 1983 erkendte Kommissionen, at der forelå en åbenbar krisesituation inden for Fællesskabets jern- og stålindustri, og den indførte derfor en mindsteprisordning. I beslutningens artikel 1 bestemmes det, at Kommissionen fastsætter mindstepriser for salg af en række jern- og stålprodukter, herunder koldvalsede plader.

I beslutningens artikel 2 defineres mindstepriserne som »basispriser på paritetsstedet for grundkvaliteten af produktet, hvortil kommer pristillæg for kvalitet, dimension m. v. sammen med de betalingsbetingelser, som den største producent af det berørte produkt anvender i sin prisliste for det land, hvortil produktet leveres. Disse mindstepriser er fratrukket alle rabatter, bortset fra forhandlerrabatter, som er offentliggjort i prislisterne«. Artikel 2, stk. 4, indeholder en bestemmelse om, at »de virksomheder, hvis offentliggjorte lister og meddelte betingelser fører til lavere priser end mindstepriserne, skal offentliggøre eller meddele de nye betingelser, som bringer dem i overensstemmelse med denne beslutning, inden 14 dage at regne fra beslutningens ikrafttræden«.

I beslutningens artikel 3, stk. 2, bestemmes det med hensyn til langtidskontrakter, som er indgået mellem jern- og stålvirksomheder og stålbrugere før den 9. november 1983, og som gælder for leverancer, der skal finde sted efter den 30. juni 1984, at virksomhederne kan »undtages fra mindstepriserne, dersom det drejer sig om kontrakter, som indeholder bestemmelser om industrielt samarbejde, eller dersom kontrakterne præcist fastsætter priserne. Med henblik herpå skal virksomhederne indsende en behørig dokumenteret anmodning til Kommissionen senest den 31. januar 1984. Denne anmodning skal bl. a. bilægges de berørte kontrakter. Mindstepriserne gælder, indtil Kommissionen har truffet afgørelse vedrørende anmodningerne«.

I forbindelse med det forbud, der i EKSF-Traktatens artikel 60, stk. 1, opstilles mod »forskelsbehandling, som indebærer, at en sælger på det fælles marked anvender ulige vilkår for forretninger af samme art«, bestemmes det i artikel 3, stk. 1, i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 30/53 af 2. maj 1953, som ændret ved Kommissionens beslutning nr. 72/440/EKSF af 22. december 1972 (EFT 1972, 30. december, s. 27, jfr. EFT C 29 af 12.5.1973, s. 30), at »følgende transaktioner er sammenlignelige i henhold til artikel 60, stk. 1:

Transaktioner, som

a) er sluttet med købere,

— der står i indbyrdes konkurrence,

— eller som fremstiller ens eller ensartede varer,

* Processprog: Italiensk.

— eller som opfylder samme handelsmæssige funktioner,

b) vedrører ens eller ensartede varer,

c) og hvis andre væsentlige handelsmæssige kendetegn ikke adskiller sig mærkbart fra hinanden«.

2. Som følge af en kontrol, der fra den 9. september til den 1. oktober 1985 blev gennemført hos sagsøgeren, Società Laminazione a Freddo pA, i det følgende også benævnt »LAF«, fremsendte Kommissionen en skrivelse af 21. marts 1986, hvori den anførte, at virksomheden ikke havde overholdt beslutning nr. 3715/83/EKSF. Som begrundelse herfor anførte Kommissionen, at der i første kvartal 1985 var foretaget salg af ikke-overtrukne, koldvalsede plader og bredbånd til selskaber, som kontrolleredes af FIAT SpA, Torino, til basispriser, som var lavere end de af Kommissionen offentliggjorte mindstepriser, og med anvendelse af mængderabatter, der ikke var offentliggjort. I skrivelsen anførtes det nærmere, at det drejede sig om transaktioner, »hvorved der for leverancer på 84 927 tons var beregnet i alt 1 868 394 000 LIT under mindstepriserne, dvs. uretmæssige salg til et beløb på i alt 55 942 923 623 LIT i strid med artikel 1 i beslutning nr. 3715/83/EKSF«.

Kommissionen gjorde i øvrigt gældende, at LAF havde overtrådt EKSF-Traktatens artikel 60 (ved ikke at efterkomme beslutning nr. 30/53, nr. 31/53 [1] og nr. 73/152/EKSF [2]) samt EKSF-Traktatens artikel 47 (ved ikke at efterkomme beslutning nr. 9/67 [3] og nr. 2030/82/EKSF [4]).

Herefter blev LAF i medfør af EKSF-Traktatens artikel 36 opfordret til at fremsætte sine bemærkninger, og ved skrivelse af 10. april 1986 — og senere under en høring den 16. juni 1986, hvor repræsentanter for LAF redegjorde for forholdet over for vedkommende tjenestegrene i Kommissionen — gjorde virksomheden gældende, at det var i overensstemmelse med bestemmelserne, at de omhandlede salg ikke var sket til mindstepriserne, fordi leverancerne i forretningsforholdet til FIAT ikke kunne betegnes som »forretninger af samme art«.

Ved skrivelse af 21. juli 1986 tilsendte LAF Kommissionen en genpart af en række specifikationer for produkter, som udelukkende og specielt blev fremstillet til FIAT på grundlag af FIAT's anvisninger. Hermed ønskede LAF at godtgøre, at de leverede produkter var af speciel karakter.

Ved beslutning af 9. januar 1987 meddelte Kommissionen, at LAF fandtes at have overtrådt mindsteprisordningen, og at virksomheden i medfør af EKSF-Traktatens artikel 64 blev pålagt en bøde, som fastsattes til 50 000 ECU.

Ved stævning, indleveret til Domstolens Justitskontor den 5. marts 1987, har LAF anlagt nærværende sag, hvorunder det gøres gældende, at LAF's interesser og rettigheder er blevet tilsidesat ved den individuelle beslutning, Kommissionen har truffet.

1 — Beslutning af 2. maj 1953 om vilkårene for offentliggørelse af prislister og salgsbetingelser anvendt af virksomhederne inden for stålindustrien, som ændret ved beslutning nr. 72/441/EKSF af 22. december 1972 (EFT 1972, 30. december, s. 30, jfr. EFT C 29 af 12.5.1973, s. 32).

2 — Kommissionens beslutning af 23. maj 1973 om forpligtelse for virksomhederne inden for stålindustrien til at offentliggøre tillæg for befragtning af strækninger, der omfatter en transport ad søvejen mellem havne inden for Fællesskabet (EFT L 172 af 28.6.1973, s. 20).

3 — Den Høje Myndigheds beslutning af 1. juni 1967 om tillæg til og ændring af beslutning nr. 21/66 om forpligtelse for stålindustriens virksomheder til at anmelde de fakturerede priser ved levering af stålprodukter (EFT 1967, s. 23).

4 — Kommissionens beslutning af 26. juli 1982 om de indberetninger, der skal indgives af virksomhederne inden for stålindustrien om deklasserede stålvarer og stålvarer af anden sortering (EFT L 218 af 27.7.1982, s. 13).

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— det statueres, at de i stævningen anførte kontrakter vedrører forretninger, der ikke er af samme art,

— den til LAF rettede individuelle beslutning af 9. januar 1987 annulleres,

— subsidiært nedsættes bøden til et symbolsk beløb, for så vidt Domstolen måtte finde, at undladelsen af at overholde artikel 3 i beslutning nr. 3715/83/EKSF kan tilregnes sagsøgeren,

— sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— sagsøgte frifindes,

— sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. *LAF* har anført, at de tretten leveringskontrakter, der er indgået mellem virksomheden og de selskaber i FIAT-koncernen, som benytter koldvalsede plader og bredbånd, vedrører transaktioner, som ikke er sammenlignelige, jfr. artikel 3 i Den Høje Myndigheds beslutning nr. 30/53 af 2. maj 1953, og at kontrakterne derfor ikke faldt ind under den mindsteprisordning, der blev indført ved beslutning nr. 3715/83/EKSF.

LAF har nærmere anført, at baggrunden for kontrakterne — og årsagen til, at de blev indgået — var, at der den 21. juli 1982 blev underskrevet en specialiseringsaftale om jern- og stålprodukter mellem et selskab, der kontrolleres af FIAT, nemlig Teksid SpA, og nogle selskaber i Finsider-koncernen, bl. a. Nuova Italsider, som nu kontrollerer LAF. I henhold til specialiseringsaftalen, som blev forelagt for Kommissionen, der godkendte den ved beslutning af 22. september 1982, skulle der gennemføres en rationalisering og omlægning af produktionen, idet FIAT havde besluttet udelukkende at koncentrere sig om sin hovedvirksomhed og at indstille sin produktion af visse kvaliteter specialstål og almindelig stål, herunder koldvalsede plader og bredbånd, som indtil da var sket hos Teksid SpA, og for fremtiden at få dækket sin efterspørgsel efter stålprodukter på grundlag af tiårige leveringskontrakter med selskaber, som skulle oprettes til formålet, herunder LAF. Som et led i omlægningen erhvervede Finsider — eller nærmere bestemt en række selskaber i Finsider-kncernen, bl. a. Nuova Italsider — hele kapitalen i de nyoprettede selskaber. FIAT-koncernen oprettede i denne forbindelse LAF — således at Teksid's koldvalseværk blev indskudt i det nye selskab — og den 1. oktober 1982 erhvervede Nuova Italsider

50% af LAF's aktiekapital, mens de resterende 50% blev erhvervet i december 1985.

Sagsøgeren har oplyst, at klausulerne om levering af koldvalsede plader og bredbånd i aftalen af 21. juli 1982 i deres helhed er indføjet i alle tretten kontrakter med italienske selskaber i FIAT-koncernen. En gennemgang af klausulerne viser efter sagsøgerens opfattelse, at kontrakterne med FIAT-koncernen overhovedet ikke er sammenlignelige, når de ses i forhold til ordinære salg og leverancer af stålprodukter — også på mellemlang sigt — i henhold til sædvanlige kontrakter mellem jern- og stålvirksomheder og automobilfabrikker.

De pågældende kontrakter er alle indgået for perioder på 10 år, hvorimod andre, almindelige kontrakter normalt indgås for et halvt eller et helt år ad gangen i direkte tilknytning til prisaftalerne, som normalt netop er halv- eller helårlige. Salgspriserne svarer til tyske og franske stålproducenters gennemsnitspriser for leverancer til automobilproducenter i de respektive lande. Eventuelle tvister om prisfastsættelsen kan ikke medføre afbrydelser i leverancerne eller i køberens aftagelse af produkterne, idet tvister skal indbringes for et voldgiftsnævn, hvis afgørelser er endelige. En sådan bestemmelse findes ikke i normale leveringskontrakter, hvis varighed er knyttet til prisaftalen, dvs. at også leveringskontrakten ophører, hvis parterne ikke når til enighed om priserne.

Sagsøgeren har endvidere anført, at FIAT-koncernen har pligt til at aftage 80% af sine forsyninger med koldvalsede produkter fra LAF, og at der er tale om en meget stor procentdel, som ikke vil kunne forekomme i en almindelig kontrakt om levering af stålprodukter.

I henhold til kontrakten af 21. juli 1982 skal selskaberne i FIAT-koncernen desuden med mellemrum og i tide give stålproducenterne, herunder sagsøgeren, underretning om den forventede udvikling i deres efterspørgsel efter koldvalsede produkter og om de nærmere specifikationer, således at stålproducenterne bedre kan opfylde FIAT's behov. Desuden forpligter stålproducenterne sig til med hensyn til den anvendte teknologi at opretholde et niveau, som er nødvendigt for at garantere, at leverancerne er i overensstemmelse med de europæiske standarder, såvel med hensyn til kvaliteten som de til leverancerne knyttede tjenesteydelser. Denne forpligtelse udgør en væsentlig betingelse i kontrakten, således at en tilsidesættelse giver FIAT ret til at suspendere opfyldelsen af sin forpligtelse til at aftage de pågældende produkter. I kontrakten bestemmes det endvidere, at FIAT-koncernen ikke må stilles økonomisk ringere i tilfælde af, at den tyske og franske automobilindustri skifter forsyningspolitik, således at afhængigheden af lokale jern- og stålproducenter ændres betydeligt i retning af, at leverancerne fra jern- og stålproducenter i andre lande forøges, men at FIAT-koncernen i så fald skal kunne opnå en tilsvarende ændring af prispolitikken og en nedsættelse af de mængder, der skal aftages, i det tidsrum, ændringerne måtte vedrøre.

Sagsøgeren har fremhævet, at det inden for rammerne af en jern- og stålvirksomheds salgsaktiviteter er helt ekstraordinært, at der indgås en aftale, hvorefter der skal ske en vedvarende, indbyrdes udveksling af oplysninger og knowhow, og hvorefter der skal samarbejdes om innovationer på det teknologiske område, og produktionen skal tilrettelægges efter en bestemt kundes særlige behov. Sagsøgeren har på denne baggrund anført, at det kommercielle aspekt i leveringskontrakterne med FIAT-koncernen så at sige er underordnet det produktionsmæssige aspekt.

I det tidsrum, hvor overtrædelserne hævdes at have fundet sted, var LAF da også for 50 procents vedkommende ejet af Nuova Italsider og Teksid og var dermed under FIAT's kontrol. I denne henseende er det imidlertid en fast praksis, som også anerkendes af Kommissionen, at kontrakter, som er indgået mellem selskaber i samme koncern, nødvendigvis må betragtes som »ikke-sammenlignelige«.

I øvrigt fremgår det af den omstændighed, at LAF, i tiden fra selskabet blev stiftet i 1982, har leveret 65% af sin produktion af koldvalsede produkter til selskaber i FIAT-koncernen i henhold til de omtalte kontrakter, at selskabet, når alt kommer til alt, er blevet oprettet og har drevet virksomhed med henblik på at levere til FIAT-koncernen.

I sit svar på Kommissionens skrivelse af 21. marts 1986 — hvori denne også hævdede, at LAF havde overtrådt beslutning nr. 30/53 af 2. maj 1953 ved ikke at have bragt de i prislisten offentliggjorte vilkår i anvendelse på de pågældende salg for så vidt angik betalingsfristerne og transportomkostningerne — anførte LAF, at salgene ikke var sammenlignelige, og at de i prislisten nævnte vilkår derfor ikke kunne gælde. Kommissionen pålagde ikke en bøde i denne anledning, og den må således antages at have accepteret, at salgene til FIAT måtte betragtes som »ikke-sammenlignelige« transaktioner.

Af disse grunde er bødebeslutningen efter LAF's opfattelse truffet i strid med EKSF-Traktatens artikel 61 og beslutning nr. 3715/83/EKSF samt — i en vis forstand — med EKSF-Traktatens artikel 60. I denne forbindelse har LAF anført, at det ikke kan antages, at mindsteprisordningen skulle kunne bringes i anvendelse på alle former for salg af jern- og stålprodukter uden hensyn til salgenes karakter. I modsat fald ville man tillægge mindsteprisordningen et anvendelsesområde, der var større end nødvendigt for at opnå den tilsigtede virkning. Herved ville man uden at opnå fordele derved bringe strukturomlægningen og udviklingen i samhandelen og produktiviteten i forholdet mellem de europæiske producenter i fare, og man ville uden grund forfordele de producenter, hvis transaktioner ikke er sammenlignelige. Dette ville endog føre til det paradoksale resultat, at det var Kommissionen, der ved at bringe mindsteprisordningen i anvendelse både på sammenlignelige og ikke-sammenlignelige transaktioner fremkaldte den forskelsbehandling, som Traktatens artikel 60 skal forhindre ved hjælp af forbudet mod, at virksomhederne beregner sig forskellige priser for salg af samme art. Hvis virksomhederne i FIAT-koncernen skulle have indkøbt jern- og stålprodukter til de af Kommissionen fastsatte priser, ville de således uden grund være blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til deres konkurrenter.

Da mindstepriserne nødvendigvis udtrykkes i faste og ensartede beløb for hver katagori af produkter, må det efter sagsøgerens opfattelse nødvendigvis forholde sig således, at de kun gælder for alle sædvanlige salg, producenterne foretager. Dette støttes også af, at mindsteprisordningen gennemføres ved hjælp af en kontrol af de prislister, virksomhederne skal offentliggøre. I tilfælde, hvor betalingen for en transaktion, virksomheden gennemfører, netop fordi transaktionen ikke er sammenlignelig, kun kan fastlægges ud fra prisen pr. enhed for de solgte produkter, mister en sammenholdelse af denne pris med prislisten sin betydning.

Efter sagsøgerens opfattelse har det ikke været tilsigtet, at beslutning nr. 3715/83/EKSF skulle finde anvendelse på

ikke-sammenlignelige transaktioner, hvilket i øvrigt også fremgår af beslutningens artikel 2, stk. 4, hvor anvendelsesområdet angives at være prislisterne. Sagt med andre ord er anvendelsesområdet de priser, virksomhederne benytter for alle sædvanlige salg af deres produkter — i den forstand at disse salg dermed er indbyrdes sammenlignelige — men ikke tillige de priser, der benyttes ved ikke-sammenlignelige transaktioner. De sidstnævnte priser har på intet tidspunkt været anført i virksomhedernes prislister, hverken før eller efter indførelsen af mindstepriserne. Sagsøgeren kan således ikke tilslutte sig Kommissionens argument om, at ethvert salg til andre priser end mindstepriserne skal være godkendt af Kommissionen i henhold til beslutningens artikel 3, selv hvis salget sker inden for rammerne af en ikke-sammenlignelig transaktion.

Af disse grunde har sagsøgeren bestridt Kommissionens argument om, at EKSF-Traktatens artikel 61 er en selvstændig bestemmelse i forhold til artikel 60, og dermed at artikel 60 er retsgrundlaget for mindsteprisordningen, som gælder for alle former for salg, mens begrebet »forretninger, der ikke er af samme art«, kun har betydning i henhold til artikel 60 og overhovedet ikke er relevant i forbindelse med anvendelsen af mindsteprisordningen. Desuden giver artikel 3 i beslutning nr. 3715/83/EKSF netop hjemmel for at gøre undtagelse og således sikre, at transaktioner, som reelt adskiller sig fra de sædvanlige salg under mindsteprisordningen, behandles anderledes, men disse transaktioner har kun delvis samme kendetegn (f. eks. med hensyn til varigheden) som de ikke-sammenlignelige transaktioner.

Sagsøgeren har endvidere bestridt Kommissionens anbringende om, at FIAT's kapitalandel på 50% af LAF's selskabskapital ikke kan indebære, at LAF må betragtes som et selskab i FIAT-koncernen. Efter LAF's opfattelse er en kapitalinteresse på 50% tværtimod mere end tilstrækkelig til at fastslå, at der foreligger et økonomisk og driftsmæssigt interessefællesskab, som medfører, at salg, der finder sted mellem to selskaber, ikke er sammenlignelige.

Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen heller ikke bedømt klausulerne om fastsættelsen af salgspriserne korrekt, når den hævder, at reglen om, at tvister om prisfastsættelsen skal afgøres af en udenforstående, gør det højst usandsynligt, at kontrakten opsiges som følge af, at parterne ikke når til enighed om priserne. I forbindelse med de kontrakter, der normalt indgås inden for jern- og stålsektoren, afhænger det udelukkende af parternes øjeblikkelige og umiddelbare interesse i prisfastsættelsen, om de når til enighed. I det foreliggende tilfælde er situationen derimod en anden, fordi parterne ikke kan opsige kontrakten på grund af uenighed om priserne. De vil da i alle tilfælde nå til enighed af frygt for, at den afgørelse, der træffes af den udenforstående, vil være mindre fordelagtig end de priser, de kunne have aftalt, hvis de frit kunne opsige kontrakten.

Selv om det, som anført af Kommissionen, er korrekt, at alle automobilproducenter indkøber en meget stor procentdel af de jern- og stålprodukter, de har brug for, hos jern- og stålværker i deres hjemlande, vil det — inden for rammerne af en ren leveringsaftale om sådanne produkter — være utænkeligt, at indkøbene sker hos én enkelt producent, som desuden er kontraktligt forpligtet til at levere produkterne gennem en tiårig periode.

Ved ikke at tage hensyn til de omfattende forbindelser, der er grundlaget for LAF's leverancer til FIAT-koncernen, har Kommissionen således krænket ligebehandlingsprincippet, og den har helt åbenbart fordrejet de faktiske omstændigheder.

Ved en tidligere lejlighed har Kommissionen i øvrigt givet udtryk for, at den delte LAF's opfattelse af, at kontrakterne ikke var sammenlignelige, og Kommissionen synes således nu at modsige sig selv, uden at den har fremført nye omstændigheder eller har gjort gældende, at der skal anlægges en anden bedømmelse.

Endelig har Kommissionen overskredet sine beføjelser ved at træffe beslutning om at pålægge en bøde, idet den ikke har anført nogen begrundelse for, at LAF's salg skulle være »sammenlignelige«.

2. *Kommissionen* har indledningsvis anført, at begrebet »ikke-sammenlignelige transaktioner« ikke er relevant i forbindelse med EKSF-Traktatens artikel 61, og at det på ingen måde er en generel undtagelse fra mindsteprisordningen.

I betragtningerne til beslutning nr. 3715/83/EKSF anførte Kommissionen, at jern- og stålindustriens vanskeligheder var så alvorlige, at der forelå en åbenbar krisesituation. Kommissionen valgte da at indføre en mindsteprisordning, fordi det var nødvendigt at træffe ledsageforanstaltninger til kvoteordningen for at imødegå det kraftige prisfald, og fordi virksomhederne i jern- og stålindustrien måtte sikres stabile indtægter. I henhold til mindsteprisordningen kunne Kommissionen pålægge sanktioner — jfr. henvisningen til EKSF-Traktatens artikel 64 — og den pålagde sagsøgeren en sanktion i form af en bøde på 50 000 ECU. Samme sanktion blev anvendt over for 16 andre virksomheder, som havde tilsidesat mindsteprisordningen ved salg af produkter — specielt stålplader — til automobilindustrien.

Virksomhederne er i medfør af Traktaten underkastet såvel den af Kommissionen indførte mindsteprisordning som forbudet mod enhver form for forskelsbehandling, jfr. Den Høje Myndigheds og derefter Kommissionens nærmere fastlæggelse af dette begreb i den generelle beslutning nr. 72/440/EKSF. Heraf følger, at virksomhederne ganske vist kan fravige forbudet mod forskelsbehandling, når der er tale om forretninger, der ikke er af samme art, men at de dog skal overholde mindstepriserne. Forretninger, der ikke er af samme art, er således et begreb, som henhører under Traktatens artikel 60, men som ikke er relevant i forbindelse med anvendelsen af beslutning nr. 3715/83/EKSF, der er udstedt i medfør af artikel 61.

Efter Kommissionens opfattelse kan det ikke — som sagsøgeren hævder — udledes af beslutningens artikel 2, stk. 4, at beslutningen kun skulle gælde for forretninger, som indgås på grundlag af listepriserne, dvs. sammenlignelige transaktioner, idet ikke-sammenlignelige transaktioner pr. definition indgås på andet grundlag. Kommissionen har nærmere anført, at der i beslutningens artikel 2, stk. 1, gives en definition af begrebet mindstepriser. Baggrunden herfor er, at en jern- og stålvirksomheds fakturapris ikke udgøres af ét enkelt, fast beløb, men fremkommer ved, at forskellige elementer i prislisten kombineres på en måde, der afhænger af omstændighederne. Bestemmelsen har således til formål at fjerne enhver uklarhed, som kan være en følge af prisfastsættelsen, f. eks. med hensyn til beregning af rabatter, herunder forhandlerrabatter, eller partielle priser. Når virksomhederne i henhold til artikel 2, stk. 4, indrømmes en frist på 14 dage til at bringe sine prislister i overensstemmelse med mindstepriserne, indebærer dette ikke nogen form for fritagelse fra ordningen med hensyn til salg af produkter på andet grundlag end prislisterne. Når der i bestemmelsen henvises til de »betingelser«,

der for visse forbrugerkatagorier er »meddelt« til Kommissionen i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 31/53, må dette endvidere indebære, at ordningen som helhed også finder anvendelse på betingelser, som ikke fremgår af prislisterne, hvilket netop er tilfældet for de ikke-sammenlignelige transaktioner.

Ved fastsættelsen af mindstepriserne har Kommissionen taget hensyn til markedet som helhed og dets særlige struktur, hvilket fremgår af undtagelsesbestemmelsen i artikel 3, stk. 2, i beslutning nr. 3715/83/EKSF om langtidskontrakter, der indeholder klausuler om faste priser og om industrielt samarbejde. Der er således overhovedet intet grundlag for at hævde, at Kommissionen har overskredet sine beføjelser ved at udstede beslutningen, og under alle omstændigheder er der her tale om et nyt anbringende, som sagsøgeren for første gang har fremført i replikken, og som derfor ikke kan tages under påkendelse.

Kommissionen har fremhævet, at den i sin beslutning af 9. januar 1987, hvorved LAF blev pålagt en bøde, kun gav selskabet meddelelse om de overtrædelser af mindsteprisordningen, det have gjort sig skyldig i, og at denne omstændighed på ingen måde kan udlægges således, at Kommissinen derved tilsluttede sig den argumentation, LAF fremførte under den administrative procedure med hensyn til, at kontrakterne med FIAT-koncernen skulle være ikke-sammenlignelige.

Kommissionen har gjort gældende, at det overhovedet ikke kan antages, at leverancerne inden for rammerne af forretningsforbindelsen med FIAT skulle være »ikke-sammenlignelige«, og Kommissionen har kun rent subsidiært villet påvise dette. Hvis man således betragter kriterierne for, at transaktionerne er sammenlignelige, i den rækkefølge, der fremgår af den generelle beslutning nr. 30/53, kan LAF for det første ikke bestride, at FIAT som automobilproducent indkøber stålplader i konkurrence med andre producenter, hvis produkter svarer til FIAT's. Det kan heller ikke seriøst bestrides, at FIAT's europæiske konkurrenter har samme ønske om at sikre kvaliteten og efterspørger koldvalsede produkter af nøjagtig samme eller i hvert fald tilsvarende art som dem, FIAT indkøber. På dette punkt er det i øvrigt betegnende, at LAF i et afsnit i stævningen henviser til kvaliteten af de produkter, som normalt leveres af franske og tyske stålværker. Kvaliteten af de produkter, LAF sælger til FIAT, skal nemlig svare til kvaliteten af de produkter, der leveres af sagsøgerens konkurrenter i andre europæiske lande, hvilket er et klart bevis for, at der er tale om »ens eller ensartede« produkter.

Desuden har Kommissionen anført, at det ikke kan støtte sagsøgerens argumentation, at der er indgået en rammeaftale af ti års varighed, idet det er prisfastsættelsen, der er det afgørende led i leveringskontrakten. I de konkrete tilfælde aftales priserne for et halvt år ad gangen, og dette bringer i hvert fald rent faktisk — om end ikke retligt — kontrakten i overensstemmelse med, hvad der er sædvanligt i andre lande i Europa. Kommissionen har i denne sammenhæng henvist til, at det fra LAF's side korrekt er oplyst, at leveringsaftaler inden for den europæiske automobilindustri normalt indgås for et halvt eller helt år ad gangen og forlænges mellem parterne med de fornødne tilpasninger af priserne.

En klausul om, at tvister vedrørende prisfastsættelsen indbringes for en voldgiftsret, hvis afgørelser er endelige, er ganske vist ikke sædvanlig inden for den europæiske

jern- og stålindustri, men bestemmelserne om fastsættelsen af salgspriserne i de kontrakter, LAF har indgået, er så præcise, at det er usandsynligt, at der overhovedet opstår en tvist mellem parterne på dette punkt, og dermed at spørgsmålet skal afgøres ved voldgift.

Med hensyn til sagsøgerens argument om, at en så stor andel af de samlede forsyninger, som der er tale om i forholdet mellem FIAT og LAF, vil være utænkelig i forbindelse med normale leverancer af jern- og stålprodukter, har Kommissionen anført, at det herved lades ude af betragtning, at også automobilindustrien i Frankrig, Tyskland og Storbritannien — for kun at nævne de største automobilproducerende lande — får en tilsvarende andel af sin efterspørgsel efter koldvalsede produkter dækket hos jern- og stålproducenter i de respektive lande.

For så vidt angår sagsøgerens argument om, at transaktioner i henhold til kontrakter, der er indgået mellem selskaber i samme koncern, må anses for at være »ikke-sammenlignelige«, og at LAF på det tidspunkt, hvor salgene fandt sted, stadig var kontrolleret af FIAT, har Kommissionen anført, at hvis dette argument blev lagt til grund, ville forholdet mellem moder- og datterselskaber falde helt uden for de regler til beskyttelse af konkurrencen, der opstilles i EKSF-Traktatens artikel 60. Under alle omstændigheder er en kapitalandel på 50% ikke i sig selv tilstrækkelig til at give kontrol over et selskab.

Kommissionen har endelig bestridt sagsøgerens anbringende om, at ikke-sammenlignelige transaktioner reelt kun udgør en ubetydelig del af salget på markedet for jern- og stålprodukter. Det forholder sig derimod således, at salgene til automobilindustrien udgør ca. 25% af alle salg af koldvalsede produkter i Fællesskabet. På det italienske marked får FIAT dækket 80% af sin efterspørgsel efter plader og bredbånd hos LAF. Hvis man skulle følge LAF's synspunkter og holde så stor en markedsandel uden for mindsteprisordningen, ville det være i strid med udtalelserne i betragtningerne til beslutning nr. 3715/83/EKSF om, at systemet skal anvendes »i så vidt omfang som muligt«, og at »det i princippet også [er] bydende nødvendigt at anvende det på langtidskontrakter«

J. C. Moitinho de Almeida
Refererende dommer